

Feri Lainšček

Sedem ljubezenskih pesmi

Ne puščaj me sáme z demoni

Iskala sva drugo obalo
s pogledom osamljene ptice,
ljubila molče se in strastno
pod luno tam sredi ravnice.
Šla sva po veter na goro,
pustila vsa vrata odprta,
dišala so jutra po naju
kot jabolka z rajskega vrta.

Bila sva metulja v nevihti,
begunca iz pajkove mreže,
bežala sva bosa čez mejo
s koraki, ki nimajo teže.
Šla sva po rožo čarobno
v svetlobo na koncu hodnika,
okusila strah in svobodo
kot slino na vrhu jezika.

Ne puščaj me sáme z demoni,
ko noč je svetlejša od dneva,
še v meni zvenijo daljave
in želja še kar ne mineva.
Ne puščaj me sáme z demoni,
ko v maju letijo kresnice,
še z mano zaplešejo sence
in nočne me kličejo ptice.

Okus svobode

Pot do tebe vodi skozi gozd čarobni,
v njem so dobre vile in možje hudobni.
Ko me nosi veter daleč prek ravnice,
iščem te in kličem z glasom drobne ptice.
Poti do tebe najti včasih ni mogoče,
poštar pisma nosi, dati ti jih noče.

Spet me vodi luna po neznani poti,
prosim jo in upam, da mi greš naproti.
Še si v mojih kartah skrita moč usode,
senco greha nosiš in okus svobode.
Tiho prideš vame, kakor klic divjine,
kos srca mi vzameš in pustiš spomine.

Sled spomina

Tisti veter, ki bo nosil suho listje čez ravan,
tisti veter bo že vedel, da sva upala zaman.
Tista megla, ki prekrila bo ravnico najino,
tista megla bo lebdela, kakor duša nad vodo.
Sled spomina bo vodila preko hribov in mostov,
modra reka bo vabila svoje ptice spet domov.
Stari bo le ribič vedel, kaj sva si nekoč bila,
ujeti bo še zadnjič skušal zlato ribico želja.
Tista zima, ki bo zebela, da bo tudi v srcu mraz,
tista zima bo nadela tej ljubezni bel obraz.
Tista vrba, ki bo rasla sredi puste iz snega,
tista vrba bo pa sama, kakor sama sva midva.

Nekoč se boš vrnil

Nekoč se boš vrnil, kot vrne se vsak,
po mnogih boš bitkah že stari vojak.
Brez upov boš hodil in novih želja,
nihče ne bo vedel, kje bil si doma.

Točaj ti bo stregel, ki je še otrok,
peljala neznana bo ulica v krog.
Zaspalo bo mesto, ki tvoje več ni,
le v sanjah iskal boš še stare poti.

Srečal boš starko, ki mimo bo šla,
prisluhnil boš glasbi, ki gre do srca.
Spomin te bo ganil in čudni nemir,
velika bo luna in pel bo skovir.
Ljubezen umrla je tukaj nekoč,
ni več se vrnilo, kar vzela je noč.
Dišale so trave in mak je cvetel,
le z mano do reke nihče ni več šel.

Postaja

Ta proga in majhna postaja, čriček in mak na nasipu,
vonj smole, ki v nosu ostaja, in bela Marija na križu.
V vetru razpeta drevesa, strah za metulje v nevihti,
vsa nema grožnja slovesa in časi, ki nočejo priti.
Vse to je ostalo v meni kot sveča, ki ni dogorela,
na mizi so listi rumeni in pismo je še brez imena.
Morda si kdaj sam in se zganeš, ko veter oblake premika,
še komaj spominu verjameš, ki roko s poljubom naslika.

Ta proga in stara postaja, kjer vlaka nihče ne ustavi,
že zdavnaj razpadla ograja in drobne spominčice v travi.
Na žicah počivajo ptice, le misel spet krila razpira,
nedolžna kot stare novice, ki več jih nihče ne prebira.
Morda si kdaj sam in se zganeš, ko veter zaveso premakne,
morda si kot jaz in verjameš, da še se lahko te dotakne –
ta proga in majhna postaja, čriček in mak na nasipu,
vonj smole, ki v nosu ostaja, in deklica v rožnatem krilu.

Brezpotje

Ljubil si te prazne hiše, ki čepijo za vasjo,
vedel si, kam zrejo okna, ko zvečer žari nebo.
Trgal si mi divje rože, ki v koprivah rastejo,
našel si mi kamen v reki, ki globok je kot oko.
Slišal si v ravnici ptico, ko je ptiča klicala,
plačal si ciganu struno, ki je zame počila.
Nosil si v srcu pesem, ki jo znala sva oba,
ciganka pa je vrgla karto, ki je nisva videla.
Zopet tu cvetijo vrbe in meglice so čez prod,
mlinar še me nate spomni in na vodi bel labod.
Vabi me pomlad v brezpotje, kliče najin zvon želja,
dolgo že prihajam sama, rada s tabo bi prišla.

Kako je ljubezni ime

On je bil star in tak čuden, ona pa skoraj gospa,
imela sta vse in veliko, rada sta skupaj bila.
Vlekel je pipo s pokrovom, ona pa majhnega psa,
za njima kazali so s prstom, ko sta po ulici šla.
Imela sta klopco v parku in v stari kavarni svoj kot,
molčala sta dolgo ob mraku, poslušala glasbo brez not.

Takšna bila je ljubezen, mnogi so se ji smejali,
takšna bila je ta sreča, mnogi je niso poznali.

Potem pa je ona zaspala, tako je zaspala za skoz,
on se je v beli obleki še zadnjič odpravil na most.
Vsem je bilo malo čudno, da to še lahko se zgodi,
v vodi pa nihče ni videl lučke, ki tam še gori.
Edino je pevec zapisal to pesem v svoje srce,
če kdaj bo kdo vprašal, kako je ljubezni ime.